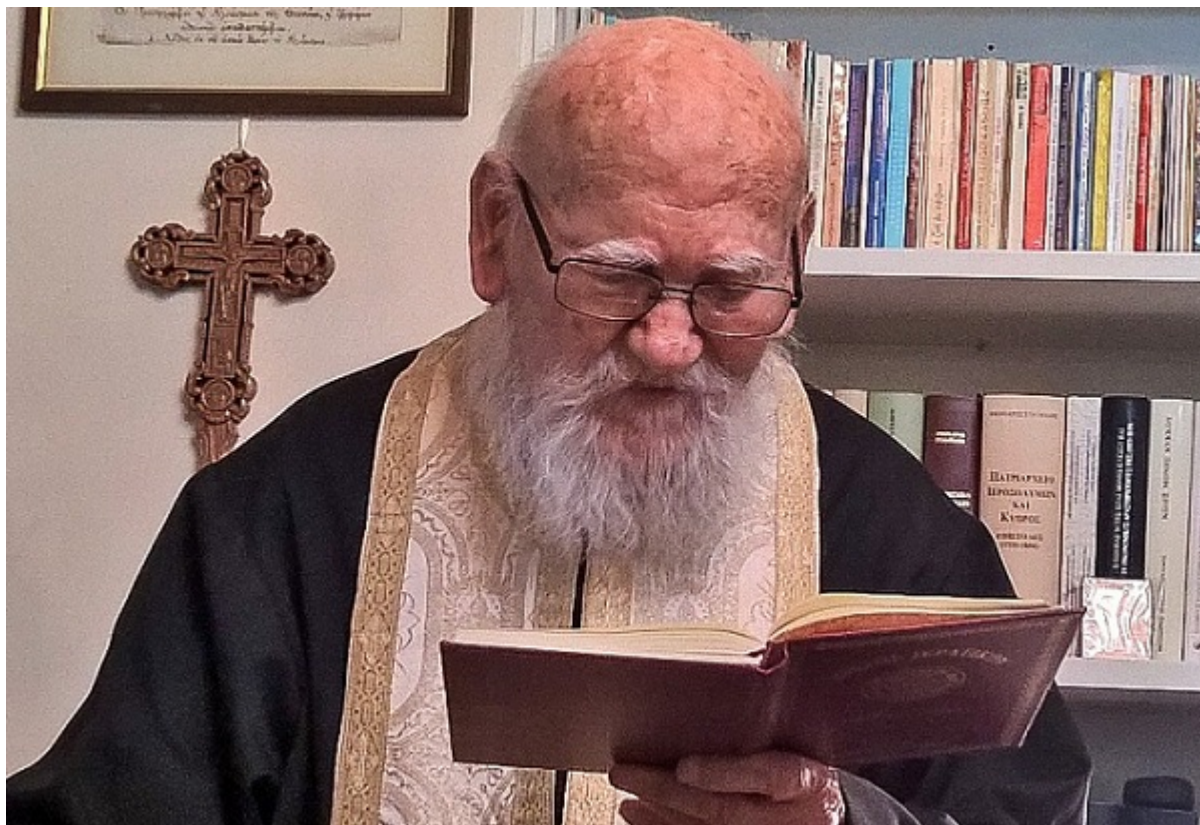

Γέροντας Διονύσιος Κυκκώτης, ο διδακτικός (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Δένδρο αγλαόκαρπο μέσα στον κήπο της Παναγίας του Κύκκου, στον κήπο της ευλογημένης μας Κύπρου, στον κήπο της Ιερατικής Σχολής του Αποστόλου Βαρνάβα, υπήρξε ο μεταφυτευθείς προς ουρανίους λειμώνας Αρχιμανδρίτης, διδάσκαλος της ευσεβείας και προηγούμενος της Μονής του Κύκκου, Γέροντας Διονύσιος. Το δένδρο αυτό αφού απέδωσε καρπόν πολύν μεταφυτεύθηκε από το φυτώριο της γης προς τους αιθαλέστατους κήπους του ουρανού. Τους καρπούς που απέδωσε στη γη ο Γέροντας μπορούμε εμείς «οι ζώντες, οι περιλειπόμενοι» (Α΄ Θεσ. δ 15) να τους απολαμβάνουμε δοξολογώντας το υπερύμνητο όνομα του Τριαδικού μας Θεού, Αυτού που μας χάρισε τη γνωριμία με τον Γέροντα Διονύσιο μέσω του άλλου ευθαλεστάτου δένδρου της αρετής, του όντως μακαρίου Γέροντος Γαβριήλ.

Δένδρο κατάκαρπο ο Γέροντας Διονύσιος είχε ρίζες βαθιές, ρίζες Κυκκώτικες, ρίζες πατερικές, ρίζες αγιογραφικές. Ρίζα αιωνόβιος από την οποία απορροφούσε τους χυμούς της πνευματικής του ζωής ο Γέροντας είχε την Αγία Γραφή και την Ορθόδοξη Παράδοσή μας. Ήταν τόσο ριζωμένη μέσα του η αγάπη για τα ιερά γράμματα και την παράδοσή μας που κανένας δεν μπορούσε ούτε επ' ελάχιστο να τον αποσπάσει απ' αυτή. Αυτοί οι χυμοί τον πότιζαν με τρόπο ζωής και διδασκαλίας, ώστε να μπορεί να συμπεριφέρεται καθώς λέγει ο Απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο: «δούλον Κυρίου δει είναι ήπιον προς πάντας, διδακτικόν, ανεξίκακον» (Β Τιμοθ. β 24).

Η ρίζα της μελέτης της Αγίας Γραφής και μάλιστα της Παλαιάς Διαθήκης καθώς και των Πατέρων είχε καταστήσει τον Γέροντα Διονύσιο εύκαρπο διδάσκαλο και καθηγητή. Σπανίζουν σήμερα θεολόγοι και διδάσκαλοι της νεωτέρας ιδίως εποχής που γνωρίζουν από στήθους την Αγία Γραφή, όπως ο Γέροντας Διονύσιος, ο διαπρεπής και φιλάρετος και αγιογραφικώτατος, ο ζηλωτής των κεκαθαρμένων Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Η ρίζα της λατρευτικής ακολουθίας ζωογονούσε τον Γέροντα με τους εξαίσιους ύμνους της και με τη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου μας. Ακόμη και στα βαθιά του γεράματα και από το κρεβάτι της οδύνης δεν παρέλειπε τις Ακολουθίες είτε κατ' οίκον με αναγνώστρια πνευματική του θυγατέρα που φιλοπόνως του κάλυπτε κάθε φιλακόλουθη επιθυμία, είτε στο Ναό του Μετοχίου,

όπου με το αναπηρικό καροτσάκι έδινε καθημερινά το παρόν τόσο στην ορθρινή όσο και στην εσπερινή ακολουθία. Ουδέποτε παρέλειψε ο Γέροντας τον εκκλησιασμό και μάλιστα συνοδευόμενο από κήρυγμα σύντομο μεν αλλά μεστό σωτηριωδών νοημάτων.

Η ρίζα της αναστροφής του με αγίους πατέρες και πνευματικούς ανθρώπους και ο σύνδεσμός του με αυτούς «εν τω συνδέσμω της αγάπης», όπως συνεδέοντο οι Άγιοι Απόστολοι, ωρίμαζε τους εύχυμους καρπούς της καρδιάς του Γέροντος Διονυσίου. Μέχρι της κοιμήσεως του Γέροντος Γαβριήλ ήταν ο μόνιμος σύντροφός του σε όλα τα γεύματα και τα δείπνα, ο συμπροσευχητής και ο συμπνευματιζόμενος μαζί του κάθε ημέρα της ζωής του.

Ένα δένδρο όπως ο Γέροντας Διονύσιος δεν ήταν δυνατό να μην αποδώσει καρπούς. Ο Γέροντας υπήρξε «δένδρον αγαθόν» το οποίο «καρπούς καλούς εποίησεν» (Ματθ. ζ 17). Τους καρπούς γνωρίζει ο δωρεοδότης και στεφοδότης Κύριός μας. Εμείς από τους καρπούς του γνωρίζουμε την καλωσύνη του, την απλότητα των τρόπων του, την επίδοσή του στα ιερά γράμματα, την προσήλωσή του στην Αγία μας Ορθοδοξία, τη θύραθεν σοφία και θεολογική του γνώση. Μέγιστος και εύχυμος καρπός του η χωρίς όρια αγάπη. Η αγάπη που δεν μειώθηκε στην καρδιά του ακόμη και για τον σφοδρότερο αντίπαλό του, αν και αμφιβάλλω αν ο Γέροντας Διονύσιος είχε κανένα αντίπαλο. Καρπός του τέλος εύχυμος είναι το πλήθος των πνευματικών του παιδιών και η εύρυθμος λειτουργία της Μονής του Κύκκου, της οποίας υπήρξε για σύντομο διάστημα Ηγούμενος, για να παραδώσει την σκυτάλη στον ρέκτη, οραματιστή και άξιο διάδοχό του, τον σημερινό Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας, πανιερώτατο Γέροντα Νικηφόρο.

Βαθυσέβαστέ μου, Γέροντα Διονύσιε. Ήλθε ο καιρός της αναλύσεώς σου και της συναντήσεώς σου με το εφετό της καρδιάς σου τον Κύριό μας Ιησού. Μόχθησες σε αυτή τη ζωή. Υπέφερες από τους δυνάστες της πατρίδος μας. Πόνεσες για την κατάπτωση της κοινωνίας μας. Αγάπησες πολύ την νεότητα και έγινες πρότυπό της. Έσπειρες αφειδώλευτα το σπόρο της πίστεως και της αγάπης στο Μοναστήρι της μετανοίας σου και στην Ιερατική Σχολή του Αποστόλου Βαρνάβα, της οποίας διευθυντής πνευματοφόρος εχηρήματισες. Ήλθε η ώρα να θερίσεις. «Και ο θερίζων μισθόν λαμβάνει και συνάγει καρπόν πολύν εις ζωήν αιώνιον» (Ιωαν. δ 26). Δώσε μας τώρα την ευχή σου να καρποφορούμε και εμείς καρπούς πίστεως και κενωτικής αγάπης συνεχίζοντας τον ωραίο αγώνα σου. Το παράδειγμά σου ας μας καθοδηγεί πάντοτε ως φωτεινός σηματοδότης. Εύχου, Γέροντα Διονύσιε, και ας είναι αιωνία η μνήμη σου.